
**"JAG ÄR INTE
STOLT, MEN
JAG KAN LEVA
MED DET JAG
HAR GJORT."**

Martin Nilsson var en ostraffad fyrbarnspappa när han en vårdag 2011 bestämde sig för att bygga en bomb av dynamit, ståltråd och 650 spikar. Som första tidning möter Café **"KÄRNABOMBAREN"** i fängelset och berättar historien om en förälskelse som spårade ur.

Av Johan Persson • Foto Joachim Lundgren

DEN STORA SMÄLLEN
Martin Nilsson fotograferad
i november i år på anstalten i
Salberga, ett av sju fängelser
i Sverige med högsta möjliga
säkerhetsklass. Här avtjänar
han nu ett tioårigt straff
för sitt bombdåd i det lilla
samhället Kärna i Kungälv
kommun den 23 maj 2011.

På eftermiddagen den 22 maj 2011 fick Martin Nilsson en idé. "Fan", tänkte han. "Jag har ju dynamit i källaren."

Allt han behövde för att bygga bomben borde ligga därnere i förrådet. Han gick ner genom trapphuset och in i källaren, öppnade förrådsdörren och började leta. Efter ett tag hittade han vad han behövde i en verktygslåda: en gammal dynamitgubbe och en tändhatt. De kom från hans fars lantställe utanför Stockholm. Martin hade tagit hem dem för flera år sedan, tänkte att han kanske kunde få användning för dem någon dag.

Med dynamiten och tändhatten i händerna återvände han till sin lägenhet. Tack vare sitt förflutna som hantverkare visste Martin att om han bakade ihop dynamiten med tändhatten och tillsatte en strömkälla skulle den kunna explodera. Han tog plats vid diskbänken, virade ihop dynamiten och tändhatten med ståltråd och drog ur två elkablar.

Men dynamiten var gammal, den blev till smulor när han arbetade med den och delar föll ner i vasken. I stället tryckte han ner rullen i en plastflaska. Det var bra, men det såg inte tillräckligt farligt ut.

Martin plockade fram en förpackning med dyckert ur verktygsskåpet och hällde i flaskan, totalt 650 småspikar. Som avslutning la han ett lager av glasfiberspicket Plastic Padding som ett lock ovanpå dynamitrullen och spikarna.

Nu blev Martin orolig. När Plastic Padding härdat blir det varmt. Hur reagerar den gamla dynamiten på det? Martin sprang ut med sin bombanordning på balkongen för att kyla ner den. Men det gick bra. Inget hände. Nu, efter fyra timmar, var bomben färdig.

Klockan åtta samma kväll hoppade Martin in i sin Smart-bil och körde E6:an norröver från Klippan. Tre timmar och 23 mil senare rullade han in i Kungälv utanför Göteborg.

Martin Nilsson har inlett dagen med att meditera. Inget konstigt med det. Det har han gjort en timme varje dag de senaste 30 åren. Men miljön för hans morgonaktivitet är relativt ny.

60-årige Martin bor sedan ett drygt år på anstalten Salberga i Sala, ett av sju fängelser i Sverige med högsta möjliga säkerhetsklass. Under hans månader på fängelseavdelningen har det kommit och gått yrkeskriminella mördare, likskändare och grova narkotikabrottslingar.

Martin är klädd i Kriminalvårdens gråblå mjukbyxor och colletttröja.

I övrigt påminner han varken om de romantiseringar eller de fördomar som finns kring kriminella män. Han ser ut som vilken lite rundlagd, gråhårig 60-årig gubbe som helst.

Han beskrivs dessutom av en kvinnlig vän som "en av de klokaste och fredligaste människor" som hon känner. Och han säger sig aldrig ha nyttjat alkohol eller droger. Det är svårt att förstå hur fyrbarnspappan och farfadern Martin Nilsson kunde hamna här. Hur han blev en långtidsdömd bombman.

Martin berättar med ett leende att han aldrig tidigare gjort sig skyldig till ett brott, till och med Kriminalvårdens personal ska ha uttryckt sig frågande till hans väg till anstalten i Salberga.

– Det finns inget riktigt bra svar på hur det blev som det blev, säger han.

MARTIN HITTADE VAD HAN BEHÖVDE: DYNAMIT OCH EN TÄNDHATT.

Martin sträcker sig efter en plastpåse som han har tagit med sig in i anstaltens besöksrum. Ur den plockar han upp ett handskrivet brev. Det är från dottern till den kvinna han förälskade sig i för fyra år sedan.

– Jag tycker att hon förklarar det hela ganska bra, säger Martin.

Han pekar på andra stycket i brevet.

Den unga kvinnan skriver:

"Jag är stolt över dig. För i hela mitt liv, av alla utomstående som vetat vad som skett hemma, så är du den enda som visat att det var fel."

– Allt det hon skriver rättfärdigar att jag sitter här. Ingenting som jag gjort i mitt liv kan bräcka de orden, säger Martin.

Martin Nilsson beskrivs av folk i sin omgivning som en avslappnad typ som tar dagen som den kommer. De beskriver honom också som en genomsnäll man som inte har någonting ont i sig.

– Farsan har alltid varit emot våld i alla dess former, säger Martins ena son. Jag minns att vi pratade om hämnd en gång när jag var yngre. Han sa att killen förr eller senare skulle få sitt. Han tyckte jag

skulle vända det till något positivt i stället. Det är väldigt typiskt honom.

Martin växte upp i Stockholm med en mamma som var journalist och en pappa som arbetade som fotograf på Dagens Nyheter. Han funderade på att gå i föräldrarnas fotspår men ändrade sig när han tänkte på hur deras arbeten slet på familjens relation.

I stället blev Martin rörmokarlärling, och som 20-åring egenföretagare inom byggbranschen. Parallellt med arbetet studerade han psykologi och kriminologi vid Stockholms universitet och jobbade extra som familjebehandlare.

22 år gammal gifte sig Martin och blev pappa till en son. Han och hustrun fick ytterligare tre barn. Han trivdes med livet, men tiderna förändrades. I början av 1990-talet skilde sig Martin och hans fru, och ett år senare riskerade han att bli förtidspensionär efter att ha ådragit sig en whiplashskada i en trafikolycka.

Den då 40-årige Martin vägrade acceptera ett liv som pensionär. Han gick på massor av massagebehandlingar för att lära sig leva med smärtan. Det gick så väl att det hela slutade med att han själv utbildade sig till massage terapeut. Han läste senare även kinesologi och akupunktur, och startade egen praktik i Stockholm. Martin höll även kurser i massage och utbildade – av en händelse – bland annat fängelseinternerna i att våga närma sig varandra genom massage.

I mitten av 2000-talet träffade han en ny kvinna. Han flyttade till henne i Kungälv där de bedrev gemensam praktik i hemmet och på ett spa i närheten.

En av Martins kunder i den nya hemstaden hette Lasse.

Martin gillade Lasse, han verkade vara en hygglig kille. Han var gift och hade barn med sin tonårskärlek Pernilla, som hösten 2009 började gå på massage hos Martin.

– Jag förstod att någonting var fel ganska omgående. Kropp, själ och psyke hänger samman. Jag hade arbetat med sådant här tillräckligt länge för att märka att det var någonting som inte stämde med henne. Men hon sa att jag hade fel, säger Martin.

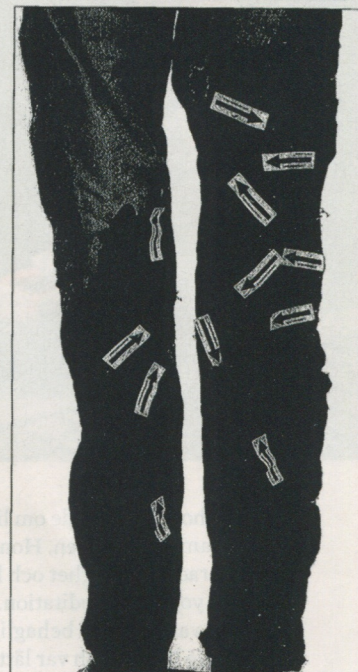
Martin Nilsson sitter i en soffna i besöksrummet på anstalten Salberga. Soffan är en del i rummets sparsmakade möblemang. De vita väggarna är helt kala. Golvet är omöjligt att skilja från ett våtrumsplastgolv. Martin förklarar att han är nöjd med sin cell, men att fängelset i övrigt är "rätt deprimerande" och bär spår av det mentalsjukhus det en gång i tiden var.

Martin berättar att han och Pernilla, trots att han kände att något var fel, >>

1 2

4

BROTT OCH STRAFF

1. När källardörren hemma hos offret Lasse öppnades inifrån slog en strömbrytare till, och bomben gick av.

2. Polisens rekonstruktion visar bombens brutala effekt. Lasses benpipor blottades, han fick spik i mellan-gärdet, ben och höft samt tryckskador på hjärta och lungor.

3. Polisen undersöker villan där Lasse bodde med sin familj.

4. Martin Nilsson i besöksrummet på anstalten i Salberga. Han påstår att Lasse misshandlade sin dåvarande fru Pernilla, som Martin inledde en kärleksrelation med 2009.

Men Lasse har i förhör med polisen bestämt nekat till detta – och någon polisanmälan finns inte mot honom. Ingen åklagare har heller vidtagit några rättsliga åtgärder med anledning av påståendena.

ETT ANNAT LIV

1. Martin Nilsson hade årskort på Louisiana Museum of Modern Art i Danmark. Här på en dagsutflykt i augusti 2010.

2. Martin, utbildad massageterapeut, håller ett föredrag om "Beröring som konflikthantering" på Östasiatiska museet 2005.

trivdes ihop. De pratade om livet och sina gemensamma intressen. Hon var också intresserad av andlighet och höll på med healing, yoga och meditation.

– Han var lugn och behaglig att vara med, hade humor och var lätt att prata med. Han accepterade mig precis som den jag var. Vi fann varandra på ett djupare plan, säger Pernilla till Café i dag om den första tiden tillsammans.

Så småningom började de anordna gemensamma kurser i en lada hemma hos Pernilla och hennes make i Kungälv.

– Pusselbitarna ramlade på plats en efter en. Hon mätte inte alls bra. Hon sa att hennes make hade misshandlat henne både fysiskt och psykiskt i nästan 25 års tid, säger Martin.

Pernilla menar att Martin var "den första människan som gick igenom det skal jag byggt upp för att följa den psykiska och fysiska misshandel jag levt under".

– Han fick mig att våga prata om allt jag upplevt i så många år, säger hon. Han lyssnade och förstod.

Martin säger att han uppmanade Pernilla att polis-anmäla Lasse. Hon svarade att hon inte vågade, att hon var rädd att Lasse skulle bli släppt och göra henne illa. Samtidigt tog kärleken slut mellan Martin och hans sambo. Martin flyttade till Klippan utanför Helsingborg där han fick arbete på ett LVM-hem för struliga unga män. Med jämna mellanrum tog han bilen till Kungälv för hans och Pernillas gemensamma kurser i ladan.

Kring julen 2009 utvecklades deras vänskap till kärlek mellan den då 56-årige Martin och 14 år yngre Pernilla.

MARTIN SMS:ADE TILL LASSE: "DITT LIV KOMMER SNART ATT DÖ."

De flesta i Martins och Pernillas närhet kände till deras förhållande, till och med Pernillas och Lasses barn. Men inte Lasse.

– Till en början tog jag inte så allvarligt på relationen. Jag tänkte att jag användes som ett bräckjärn ur den katastrofala relationen. Det kunde jag väl i sådana fall bjuda på. Men känslorna och relationen utvecklades, säger Martin och ler.

Martin kände att han träffat "sitt livs förälskelse". Han kände dock ständig oro i kroppen när de två inte var tillsammans. Han var orolig för Pernilla.

Martin hävdar att han såg rodnader på Pernillas armar och bröstskorg, men han bevittnade aldrig någon verbal eller fysisk misshandel. Han menar att han trots det inte hade några skäl att betvivla Pernilla. Hennes och Lasses gemensamma barn vittnade om faderns misshandel i hemmet, påstår han. Och andra i familjens omgivning beskrev Lasse som en man med "ett jävla humör".

Pernilla ville leva sitt liv tillsammans med Martin. De drömde – halvt på skämt, halvt på allvar – om att flytta till södra Frankrike och starta ett pensionat. Med hjälp av bostadsannonser på nätet fantiserade de sig bort. Men först skulle Pernilla bli tvungen att skilja sig från Lasse. Månaderna tickade på utan att något hände. Hon vågade inte.

– Jag trodde på min egen förmåga att tala henne ur det hela och få henne att våga anmäla sin make. Men jag lyckades aldrig med det, säger Martin Nilsson.

Den 22 oktober 2010 satt Martin Nilsson på ett fik i Bergsjön strax utanför Göteborg. Han väntade på att timmarna skulle gå så att han i smyg skulle få träffa Pernilla. Han kände sig frustrerad. Ledsen och arg.

Lasse hade gett sig på Pernilla igen, hade hon sagt. Martin var förbannad på Lasse och funderade på om han på något sätt kunde skydda Pernilla.

Om han konfronterade Lasse trodde han att läget skulle bli värre eftersom det i sådana fall inte längre enbart var en familjehemlighet.

Martin drog sig till minnes att en tidigare kollega till Lasse börjat besvära Lasse med telefonsamtal. Mannen hävdade att Lasse var skyldig honom pengar, vilket Lasse menade var struntprat. Men han var märkbart påverkad av den tidigare kollegans tjafs. Till en arbetskamrat sa Lasse att han funderade på att "skita i allt och flytta till Australien".

Martin ville elda på flyttankarna.

Han ville skrämma Lasse hemifrån så att han kunde tala allvar med Pernilla och få henne att flytta ifrån honom. Kanske kunde han få det att bli verklighet genom att spå på den tidigare kollegans tjat på Lasse?

– Jag fick en knäpp idé. Jag ville jävlas och bestämde mig för att skicka ett sms till honom, säger Martin.

Martin berättar hur han därefter plockade upp sin mobiltelefon med ett kontantkort i. Han funderade över vad han kunde skriva i ett sms-hot. Han hade aldrig skrivit någonting liknande förut. Däremot hade han nyligen läst i en dagstidning om personer som hotades och utpressades av kriminella gäng.

Inspirerad av vad han läst skrev han på medvetet dålig svenska att "ditt liv kommer snart att dö eller göra mycket ont" i ett sms till Lasse.

"Det var ju inte så märkvärdigt", tänkte Martin efter att sms:et sänts i väg. Det hela minskade rentav hans frustration. Han plockade upp telefonen igen och knappade in telefonnumret till Lasses mammas mobiltelefon. Martin skrev att hon "kommer snart behöva blommor på sjukhus eller grav" till sin son. >>

Lasse och hans mamma blev så oroliga att de polisanmälde händelserna.

– Det här blev som bromsmedicin för honom, säger Martin. Han coolade ner sig. Men det räckte inte för att Pernilla skulle packa väskorna och lämna honom som jag hade hoppats.

Veckan efteråt skickade Martin nya sms till Lasse. Han gick även till Pressbyrån och postade ett vadderat kuvert innehållande en 35 år gammal patron, som han hittat i en byrålåda hemma i Klippan, till Lasses mor. Effekten av Martins nya hot blev återigen upprörda känslor hos Lasse – men ingen flytt.

När Martin i början av december 2010 åkte till Köpenhamn passade han på att köpa ett danskt kontantkort och telefon och sms-hälsade ännu en gång: "Vi aer faerdig med att spille tid det är tid tage ansvar till din opførsel."

På färjan över till Helsingborg slängde han telefonen i havet.

Vid ett annat tillfälle beslöt sig Martin för att en mörk vinterkväll köra upp med bil på familjens gårdsplan för att skrämma Lasse ännu mer.

– Jag har gått igenom mycket i livet och klarat av det, säger Martin. Jag trodde att jag skulle göra det nu också. Men det är hemskt och maktlöst att stå och titta på när någon far illa. Det dämpas av att få göra något åt det. En ventil för mig blev därför att göra det.

Under den här perioden sprang Martin då och då ihop med Lasse, som berättade om hoten. Lasse kunde inte tänka på annat, kände "oerhörd press" och berättade att han trodde det var den tidigare kollegan som låg bakom hoten. Lasse sa att hans mor var så orolig att hon sökt skydd hemma hos släktingar.

– Klart jag funderade på vad tusan jag höll på med, säger Martin. Höll jag på att bli galen? Hade jag regredierats till min egen sexårsålder? Hade det bara med min egen barndom och mamma att göra? Kanske var det så.

Martins son talade med sin far i telefon varje vecka under dessa månader. Men han fick aldrig veta någonting om hans pappas problem och grubblrier.

– Vi pratade mest om mig och mina bekymmer den här perioden. Jag hade ingen aning om vad han själv gick igenom. Det är väldigt typiskt farsan att lyssna på andras bekymmer i stället för att berätta om sina egna.

I början av 2011 berättade Martin om sina bryderier för en kille som han träffat på LVM-hemmet i Klippan. Han erbjöd sig hjälpa Martin och föreslog handgranater under bilen eller att preparera Lasses öl med LSD. Martin avböjde.

Martin berättar att han i mars 2011 fick ett "återfall" och plockade upp mobiltelefonen och skickade ett sista hotmeddelande till Lasse.

"JAG VAR EN IDIOT. JAG SKULLE INTE HA FÖRSÖKT LÖSA ALLT SJÄLV."

– Pernilla ville berätta om vårt förhållande för honom, säger Martin. Hon sa i telefon att det gått så långt att "det är bättre att han slår ihjäl mig än att vara i detta helvete".

Söndagsmorgonen den 22 maj 2011 vaknade Martin Nilsson strax innan klockan tio på morgonen i sin lägenhet i Klippan. Han kände sig inte "riktigt klar i huvudet". Han hade sovit oroligt. Ännu en gång. För vilken gång i ordningen hade han för länge sedan tappat räkningen på.

Det senaste ett och ett halvt året, sedan Pernilla berättade om sina problem, hade han burit denna oro i bröstet.

Nu upplevde han Pernilla som mer sliten än någonsin, han tyckte att hon såg ut att sakna livsgnistan.

Denna morgon kändes oron ovanligt stark. Martin kände vad han i efterhand beskriver som en "otäck domedags-känsla".

– Jag kände att jag på något sätt var tvungen att få stopp på det hela eftersom jag var rädd att han faktiskt skulle slå ihjäl henne annars. Samtidigt blev det härdsmlta i huvudet på mig, säger Martin.

Nu skulle han en gång för alla hjälpa Pernilla ur den här mardrömmen. Hon klarade onekligen inte att bryta sig loss från sin make på egen hand. Frågan var hur han skulle gå till väga.

Han vred sina tankar ut och in.

– Min första tanke var att trotsa

hennes vilja och ringa polisen. Samtidigt befarade jag att polisutredningen bara skulle läggas till handlingarna. Det hade kunnat innebära ett ännu större helvete för henne.

Härnäst dök killen som erbjudit illegal hjälp upp i Martins huvud. Snart slog det honom att det sannolikt skulle sluta med värsta tänkbara utgång. Nej, det var inte heller någon bra idé.

Det var då han mindes dynamiten i källarförrådet.

Martin satte igång med att tillverka det han i dag påstår skulle fungera som en "verklighetstrogen attrapp".

Vid åttatiden samma kväll, den 22 maj, hoppade Martin in i sin bil och körde E6:an norröver. Tre timmar och 23 mil senare rullade han in i Kungälv.

Vid 02.30-tiden på måndagen parkerade han sin bil ett par kilometer från Lasses och Pernillas hem.

Idén som hade väckts i hans huvud när han vaknade för 15 timmar sedan kändes fortfarande bra. Han plockade ut sin cykel ur bagageluckan, låste bilen och trampade i väg den sista biten mot Lasses och Pernillas gård.

Martin visste att husets källardörr enbart användes av Lasse. Den vägen tog Lasse alltid om morgnarna, det var där han klädde sig för sitt jobb inom återvinningsbranschen.

Under ljuset av en ficklampa gick Martin mot trädörren. Med en skruvmejsel monterade han fast 75 gram dynamitbomb på källardörren och koppelade ihop tändhatten med elskåpet som var placerat intill. När dörren öppnades skulle strömmen slå till och bomben detonera.

Det sista Martin gjorde var att lägga ut tidningspapper och två spadar över källartrappan. Han påstår att tanken med det var att när Lasse öppnade dörren på glänt skulle han få syn på spaden och tidningspappret, förstå att något var fel – och stänga dörren igen.

– Min tanke var att han skulle få syn på bomben, bli väldigt skrämmd och ringa polisen och sedan skulle det bli ett jävla medialt liv kring bomben. Då skulle jag gå till polisen och säga att det var jag som hade placerat bomben där. Sen skulle allt han gjort komma upp i ljuset. >>

FLER TELEFONHOT

Martin sms:ade flera mord-hot till Lasse där han låtsades företräda en kriminell organisation.

"Ditt liv kommer snart dö eller göra mycket ont.[...]"

Sms skickat den 22 oktober 2010.

"Vi er faerdig med at spille tid det er tid tage ansvar till din opførsel. Inhente 10 000 euro i 50 note. Du har 14 dage til att få penge i hånd eller er grisen slagtes inden året er ende."

Sms skickat den 3 januari 2011 då Martin befann sig i Köpenhamn.

Nyhet! EuroBonuspoäng på din el.
Nu 6 000 välkomstpöäng på fortum.se/eurobonus

Next generation
energy company

 Fortum

Konsumenträtt, klagomål och tvistlösning: fortum.se/konsument eller ring kundservice, tel 020-46 00 00. Ett erbjudande från Fortum Markets AB.

Dokument: Kärnabombaren

– Jag är ledsen att det blev som det blev, att jag skadade honom allvarligt, säger Martin. Det här är inte att ursäktas det jag har gjort. Jag är allt annat än stolt över det, men jag kan leva med det jag har gjort även om det inte är lätt. Det hade jag inte kunnat göra om jag hade låtit honom slå ihjäl henne, det hade jag aldrig blivit fri från.

Lasse har i förhör med polisen sagt att han "aldrig någonsin slagit" Pernilla eller barnen. Någon åklagare har i dagsläget heller inte vidtagit några rättsliga åtgärder med anledning av påståendena om misshandel.

Lasses familj driver också en blogg där de berättar sin version av bombexplosionen och vad som föregick händelsen. De tillbakavisar anklagelserna om att någon fysisk eller psykisk misshandel försiggick i relationen mellan Lasse och Pernilla.

Familjens blogg hävdar i stället att Martin blivit manipulerad av Pernilla (som dock inte dömts för inblandning). I bloggen skriver familjen om Martin att han "var korkad nog att gå på hustruns oerhört involverade historier, och utförde mordförsöket för att 'rädda henne'. Nu sitter han i finkan och skriver strunt på en blogg om rättssystemet, om bomboffret samt hans familj [...]"

Bloggen Lasses familj syftar på startade Martin Nilsson för ungefär ett år sedan. Där skriver han själv om brottet han begått och "om kvinnor som lider i nära relationer under våldsamma, kontrollerande och manipulativa män".

Martin säger att tiden i fängelset går förvånansvärt fort. Tillvaron går upp och ner, menar han, som livet i allmänhet. Men han är vid god vigör och får ofta brev från Pernilla som han svarar på. Ofta kommer även brevhälsningar från Pernillas dotter.

– Frågan är hur jag i dag kan vända det här till någonting positivt? säger Martin. Allt kvinnovåld gör mig jävligt arg. Jag har sett flera kvinnor i min närhet bli jävligt dåligt behandlade av män.

Martin Nilsson är väl bekant med bloggen som Lasses familj skriver om honom och Pernilla.

– Blev jag manipulerad? Är jag ett offer för kvinnlig list? Hon är jättesöt, jag är en ful gammal gubbe. Klart att jag har funderat i de banorna. Men nej, det är min bestämda uppfattning att jag inte blev det, säger Martin.

Han blir tyst och funderar en stund.

– Att bara tro att jag sprängde honom i luften för att kunna dra med henne till Frankrike är att förminska och blunda för vad som försiggick.

Martin säger att han är ledsen både för fängelsestraffet och för det faktum att han skadade Lasse allvarligt med bomben. Han menar att han inte skulle gjort om samma sak i dag.

– Jag var en idiot, säger Martin. Jag skulle aldrig ha hållit tyst, inte ha försökt bära och lösa allting själv. Jag klarade uppriktigt inte det.

När vi träffas ska Martin snart förflyttas från Salberga till Kumlaanstalten i en veckas tid.

Alltså inte till den beryktade Kumlabunkern, utan på "retreat" på klostret som ligger intill. Långtidsdömda kommer dit för att be, meditera och leva i tystnad omgivna av varma färger, trägolv och levande ljus. Radio, tidningar och tv finns inte där.

På sikt hoppas Martin på en permanent flytt till klosteranstalten i Skänninge i Östergötland.

– Jag var på klostret i fem dagar i våras, jag trivdes bättre där. Jag tror inte på någon gud, men jag är andlig. Jag tror och hoppas att jag och mina gärningar är en del av någonting större. Framför allt ska det bli skönt att få vara i lugn och ro och få lov att vara ledsen. ☺

Café har sökt Lasse med brev och via hans advokat, men utan att få något svar. Lasse och Pernilla heter egentligen något annat.

